„sinna murretat?“ úttel essa. „Minno päiw om „allalánnu, óddang jówwap mulle. Ent kui wastne „hommung lähhúnep, sis peap enne ó-pimmedus „meid katma.“ — — „Sinna könnelet ennege om„mast surmast“, úttel poig; parremb meie kulesse sinno „ellust.“ — Essa úttel: „tallopoja ello om kui lóo„kese ello, mes sa náet laulden henda üllendawat. „Ta om sündinu maa päál ja póllu waijel; kun willi „kaswap, teep ta omma pessa uink toidap omme „poige. Mulla hóngust nink orrasse haljendamisest „ja kassumisest wóttap ta jóudo ja ello rómo. Ent „ta üllendap henda ka taiwa pole, nink woip sáált „üllewast kaeda, kuis ma päál kik kaswap; ta woip „ülleskaeda päiwa pole, kost walgus tullep, nink „pilwi pole, kost suggulikо wihma antas. Hao wal„gussen lendap lóokene, nink óddangul üllendap ta „henda weel útskórd, et náes päiwa ärraminnewat. „Nida ellap lóokene waikliko ello maa päál, ent tóist „ja üllembat om temmal, laulden ja lendaden taiwa „pole. Ent úts ello om tóisega úhhendetu; mapálit„sest ellust tullep waidlemine ja himmo henda taiwa „pole üllendada; nink se üllendamine taiwa pole an„nap joudo kik murret ja waiwa siin ilman kanda!“ — Sis úttel poig: „tóttelikult! nidade ollet sinna „ellanu, nink meie palleme: já weel meie mannu!“ — „Armas poig, ellokáúk om muidoke rasse, nink „minna tahhas ka sinna jouda, kun walgus ja táw„weus om. — Nátse, päiw tóssep omma pallawaga. „Lákkem koddo!“

2.

Úts tallopoig úttel tóisele: „paljo aiga olle ma „so ellokáuki nánnu, nink panne immes, kuis sa iks

„róómsa melega ja rahholikult kannatat, mes sulle „johhup! Oppeta ka minno nidade rahhul jáma „rómo ja murre päiwin!“ — Tóine úttel: „weidi „sónnuga minna sedda selleta. Ma panne omma „ello nink henda essi póllo-tó saarnatses. Kui núúd „rist ja willitsus tullep, sis ma mótle adra ja ágli „pále. Neide lábbi harritas ja walmistetas maad, „et umbrohto háetetas, nink semneterra juurd wois „wótta. Nink minna kae henda lábbi, kui ma wois „lóida ka henne sissen weel harrimata maad, et tem„ma suggulikus saas. Minna otsi umbrobto henne „sissen, mes waja háetada. Nink mónnikórd náús „ónnetus ja hádda mulle pikse-pilw ollewat, mes „hukkatust ja surma áhwardap, kui múrristamist „kuleme; ent ommete kostotawa ne pilwe wihmaga „sedda maad. Nink kui wihm om módalánnu, loda „ma, et pea päiw nakkap paistma.“

„Nátse, ma olle kui póllo-ma, nink ei útle se „póld kündjale: mes sinna teet?“

Ne sáitse latsekest.

3.

Ülli warra hommungult, kui eddimene haggo taiwa küllen paist, tóssi úts wagga majaessa omma naisega maggamast ülles. Nemma tennasiwa Jummalat, ke neile maggusat und olli andnu, nink wastset päiwa-walget nátta and. Hommungune haggo paist neide kambre sisse, nink sáitse latsekest olliwa omma wote päál maan, nink maggasiwa.

Wannemba kaijewa úttest latsest tóise pále járgi móda, nink emma úttel: „Neid om sáitse: oh! ei „kanna kúl meie jóud, neid kik toita!“ — Nida puh-

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1837, lk. 19